

MSB 224

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers – directeur: David R. Hettema

Het verbond met David

Door John C. Ribbens

Een van de minst begrepen, maar desalniettemin belangrijkste, verbonden in de Schrift, is het verbond dat God sloot met Zijn knecht David. Het belang van dit verbond zit in het feit dat hiermee de structuur wordt gegeven van wat God heeft besloten, namelijk om Israël een prominente positie te geven die uniek op de hele aarde. Op dit moment in de geschiedenis is dit volk enorm verspreid over de lengte en breedte van de aarde. De Oost-Europese Joodse bevolking bedroeg vóór de Tweede Wereldoorlog ongeveer 5.200.000, maar is nu teruggebracht tot naar schatting 140.000. Hun land is geconfisqueerd en geplunderd. Ze zijn beroofd van hun materiële bezittingen. Toch zijn de beloften van zegen enorm en zeker.

De weergave van het verbond met David in I Kronieken 17:7-14 en II Samuël 7:8-16 laat het verslag zien van wat God heeft beloofd aangaande Zijn volk Israël. Over dit verbond wordt ons verteld: **“Ik zal een plaats bepalen voor mijn volk Israël en het planten, zodat het op zijn eigen plaats kan wonen en niet meer opgeschrikt wordt, en zonder dat boosdoeners het mishandelen zoals vroeger”** (I Kron.17:9). En wat betreft David: **“die zal Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn troon voor immer bevestigen”** (I Kron.17:12). Het vervolgens: **“Ik zal hem voor immer in mijn huis en in mijn koninkrijk aanstellen, en zijn troon zal vast staan voor altijd”** (I Kron.17:14). De woorden ‘voor immer’ en ‘altijd’ zijn de vertaling van het Hebreeuwse zelfstandig naamwoord ‘ôlām, dat, evenals het Griekse aiôn, de betekenis heeft van ‘altijd stromend’. God heeft David beloofd hem een huis te bouwen. Bedenk dat David vroeger tegen zijn zoon Salomo heeft gezegd: **“Mijn zoon, ik zelf had het voornemen een huis te bouwen voor de naam van de HERE, mijn**

God, maar het woord des HEREN kwam tot mij: Gij hebt veel bloed vergoten en grote oorlogen gevoerd; gij moogt voor mijn naam geen huis bouwen, omdat gij veel bloed voor mijn aangezicht ter aarde hebt doen vloeien” (I Kron.22:7,8). De geschiedenis laat zien dat in plaats daarvan Salomo de opdracht heeft gekregen om het huis van de Heer in Jeruzalem, op de berg Moria, te bouwen (II Kron.3:1). We vinden de geschiedenis van de inwijding van de tempel van Salomo in II Kronieken 6. In zijn gebed van toewijding zei Salomo: “Geprezen zij de HERE, de God van Israël (...) hetgeen Hij met zijn mond aldus tot mijn vader David gesproken had (...) Ik [heb] geen stád uit alle stammen van Israël verkoren, om er een huis te bouwen (...) maar nu heb Ik Jeruzalem verkoren, opdat mijn naam daar zijn zou, en heb Ik David verkoren, opdat hij over mijn volk Israël zou heersen” (II Kronieken 6:4-6).

Die majestueuze tempel is later verwoest door koning Nebukadnessar, zoals verteld wordt in II Kron.36:19.

De tempel is volgens Ezra 1:3 en 6:15-16 herbouwd door Kores, de koning van Perzië. Die tempel werd de tempel van Zerubbabel genoemd wegens zijn inbreng bij de herbouw.

De tempel van Herodes verving die van Zerubbabel. De bouw ervan begon in het achttiende jaar van de regering van Herodes in 20-19 v.Chr. en dat was de tempel waarnaar in Johannes 2:20 wordt verwezen. Deze werd vervolgens verwoest tijdens het beleg van Jeruzalem door de Romeinen in 70 na Christus en ligt tot op de dag van vandaag in puin.

Het is veelzeggend dat er in de toekomst nóg een tempel zal komen. Deze wordt beschreven in Ezechiël 40-43. De profetie van Ezechiël heeft betrekking op de toekomstige periode van het opnieuw bijeenbrengen en weder opbouwen van Israël. De wederopbouw en het herstel van het grote volk Israël wordt duidelijk bevestigd in het verbond met David. Dat verbond heeft betrekking op de toekomst wanneer Israël, dat lange tijd verstrooid is geweest onder de volken, weer zal worden vergaderd en hersteld in hun oorspronkelijke land.

De bevestiging van het verbond dat God met David sloot, is duidelijk vastgelegd in tal van Schriftgedeelten in het Oude Testament. Jeremia 33:14-26 laat geen twijfel bestaan over Gods bedoeling met de toekomst van het volk Israël. De Heer zegt: **“Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik het goede woord in vervulling zal doen gaan, dat Ik over het huis van Israël en het huis van Juda gesproken heb”** (Jer.33:14-17). Wat er wordt bedoeld met dat ‘goede woord’, is duidelijk omschreven in de volgende verzen. We kunnen ervan op aan dat wanneer God zegt “Ik zal”, het precies is wat Hij bedoelt. Hij zegt: **“In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen”** (Jer.33:15). De gevolgen die dit werk zal hebben op het volk Israël gaat ons voorstellingsvermogen te boven. De verwijzing naar “de Spruit der gerechtigheid” kan alleen maar betrekking hebben op de Messias, de grote Yahweh van het Oude Testament, de Heer Jezus van het Nieuwe Testament. In Jesaja 11 vinden we Gods commentaar op “de tronk en de wortel van Isai”. Er wordt daar beschreven dat degene die zowel de “wortel van Isai” als de tronk is zich in zulk een luisterrijke majesteit zal manifesteren, dat het een banier zal zijn waaromheen de volken zich zullen scharen en die zal worden gezocht door de natiën. Dit kan alleen maar gaan over de toekomst waarin het gemanifesteerde koningschap van God de aarde zal vervullen. In die dag zal Hij **“een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide dochters van Juda vergaderen van de vier einden der aarde”** (Jes.11:12).

Ook in Jeremia wordt Gods bedoeling om Zijn verbond met David te vervullen, bevestigd. Daar staat: **“Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; die zal als koning regeren en verstandig handelen, die zal recht en gerechtigheid doen in het land. In zijn dagen zal Juda behouden worden en Israël veilig wonen; en dit is zijn naam, waarmede men hem zal noemen: de HERE onze gerechtigheid”** (Jer. 23:5-6). Israël, als volk, zal worden bewaard en veilig wonen. Dat staat in schril contrast met de omstandigheden waarmee het volk te maken heeft dat tegenwoordig het land Palestina bewoont. De profeet Jeremia voegt op een andere plaats hieraan toe: **“Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik het goede woord in vervulling zal doen gaan, dat Ik over het huis van Israël en het huis van Juda gesproken heb. In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een Spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen. In die dagen zal Juda verlost worden en Jeruzalem veilig wonen (...) Want zo zegt de HERE: Nimmer zal het David ontbreken aan een man, die op de troon van het huis Israëls gezeten is”** (Jer. 33:14-17). De absolute zekerheid dat dit verbond zal worden vervuld blijkt uit de woorden van Jeremia 33:20-21. De profeet zegt: **“Zo zegt de HERE: Indien gij mijn verbond aangaande de dag en de nacht kunt verbreken, zodat er geen dag en nacht meer zou zijn op hun tijd, dan zal ook mijn verbond met mijn knecht David verbroken worden, dat hij geen zoon meer hebben zal, die koning is op zijn troon, en met de Levieten, de priesters, mijn dienaren”** en hij vervolgt met: **“Zo zegt de HERE: Indien Ik mijn verbond aangaande de dag en de nacht, de verordeningen van hemel en aarde, niet heb vastgesteld,²⁶ dan zal Ik ook het nakroost van Jakob en mijn knecht David verwerpen, dat Ik uit zijn nazaten geen heersers neem over het nageslacht van Abraham, Isaak en Jakob, want Ik zal een keer brengen in hun lot en Mij over hen ontfermen”** (Jer. 33:25-26).

Kan er een groter getuigenis kunnen worden aangehaald ter ondersteuning van Gods vaste besluit om alle voorwaarden van het Davidische verbond volledig uit te voeren? Sommige mensen beweren bekend te zijn met deze grote beloften, maar ontkennen de vervulling ervan. Het ontkennen van de toekomstige vervulling van deze beloften is het betwisten van het karakter van God. Gods vastbeslotenheid om zijn verbond met David na te komen is zo zeker als dag en nacht, en de verordeningen van hemel en aarde. In de Psalmen staat: **“Met mijn uitverkorene heb Ik een verbond gesloten, aan mijn knecht David heb Ik gezworen: Voor altoos zal Ik uw nakroost bevestigen, en uw troon bouwen van geslacht tot geslacht”** (Ps.89:4-5). De uitdrukking ‘voor altoos’ geeft aan dat het verbond met David zal worden vervuld in verband met de aïoon; dat is de tijd waarin God zal uitstromen naar Israël en de hele mensheid. In Psalm 89:21-38 staat geschreven: **“Ik heb David, mijn knecht, gevonden, met mijn heilige olie heb Ik hem gezalfd; voor wie mijn hand tot steun zal zijn, ook zal mijn arm hem sterken (...) mijn verbond zal Ik niet ontwijden, noch veranderen wat over mijn lippen gekomen is. Eenmaal heb Ik bij mijn heiligheid gezworen: Hoe zou Ik tegenover David liegen! Zijn nakroost zal voor altoos bestaan, zijn troon (symbool van zijn heerschappij) zal als de zon vóór Mij zijn; als de maan zal hij voor altoos vaststaan, en de getuige aan de hemel is getrouw”** (Ps.89:21, 35-38).

Het feit blijft dat op het huidige moment in de geschiedenis David “én gestorven én begraven is”, maar zien eens het hele citaat: **“Mannen broeders, men mag vrijuit tot u zeggen van de aartsvader David, dat hij èn gestorven èn begraven is, en zijn graf is bij ons tot op deze dag (...) want David is niet opgevaren naar de hemelen, maar hij zegt zelf: De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten”** (Hand.2:29-35). Als er geen opstanding is, dan is er geen toekomst voor David, want “indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt (...) dan zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren” (I Cor. 15:16-18). Maar aangezien de profeten en de

Psalmen zo welsprekend getuigen over een glorieuze toekomst voor David, kunnen we er zeker van zijn dat de tijd zal komen dat David de stem van de Zoon van God zal horen en zal leven. Tot nu toe bevestigen de duidelijke uitspraken van de Schrift dat David op de troon van het huis van Israël zal zitten en er nooit een man zal ontbreken om op die troon te zitten. Na de dood van David zei zijn zoon Salomo: **“De HERE nu heeft het woord, dat Hij gesproken had, gestand gedaan, en ik ben opgetreden in de plaats van mijn vader David, en heb mij gezet op de troon van Israël, zoals de HERE gesproken heeft”** (I Kon.8:20). Salomo besteeg inderdaad de troon van Israël, maar met de strikte verboden die in I Koningen 9:3-5 worden genoemd. Dit vereiste gehoorzaamheid, rechtschapenheid van hart en oprechtheid. Salomo regeerde 40 jaar lang in Jeruzalem over heel Israël (I Kon 11:42), maar Salomo's afvalligheid, door zijn hart naar andere goden te keren, maakte een beschamend einde aan zijn heerschappij. Niettemin is Gods toewijding aan David zo groot dat zijn toekomstige rol om op de troon van Israël te zitten absoluut vast staat. Jeremia's woorden bevestigen dit als hij zegt: **“Want zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik in het lot van mijn volk Israël en Juda een keer breng, zegt de HERE, en hen terugbreng in het land dat Ik aan hun vaders gegeven heb, zodat zij het zullen bezitten (...) maar zij zullen de HERE, hun God, dienen en David, hun koning, die Ik hun verwekken zal”** (Jer.30:3,9). Er zijn mensen die ontkennen dat deze woorden die over David zijn gesproken, letterlijk moeten worden opgevat. Charles Lee Feinburg, voorheen van het Dallas Theological Seminary en het Talbot Seminary, betoogt bijvoorbeeld **“dat God geen uiteindelijk tijdperk zou ontwerpen met twee opperste heersers op aarde”** (uit *The Prophecy of Ezechiël*, pag. 216). Wat Feinburg niet begrijpt, is dat Christus tijdens het Koninkrijk van God, voorafgaand aan het Duizendjarig Vrederijk, in de hemel zal blijven, gezeten op de troon van Zijn heerlijkheid, **“totdat Ik uw vijanden gelegd heb als een voetbank voor uw voeten”** (Ps. 110:1). Christus zal over de hele mensheid heersen: **“... dat de natiën zich verheugen en jubelen, omdat Gij de volken in rechtmatigheid richt, en de natiën op de aarde leidt”** (Ps.67:5). Tegelijk zal David als Gods gouverneur voor eeuwig (met betrekking tot de aïoon) over het huis van Jakob regeren.

In het evangelie van Lucas wordt over Jezus Christus gezegd dat Hij de **“Zoon des Allerhoogsten genoemd [zal] worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven”**. Christus in de hemel en David op aarde zullen over het huis van Israël regeren als vervulling van Gods grote verbond met dat volk. David regeert niet over de natiën, maar als Gods rechtmatig aangestelde regeerder over het huis van Israël en Juda zal hij ook in een positie verkeren om een bron van grote zegen voor de natiën te zijn. Dit gebeurt als: **“te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten”** (het Davidische tafereel, Amos 9:11). In de woorden van de profeet Ezechiël: **“Ik, de HERE, zal hun tot een God zijn, en mijn knecht David zal vorst wezen in hun midden. Ik, de HERE, heb het gesproken...”** (Ezech.34:11-15,23-24); **“mijn knecht David zal hun voor eeuwig (met betrekking tot de aïoon) tot vorst zijn”** (Ezech.37:24-25).

De wereld wacht nu op de goddelijke aanvaarding van de heerschappij. Goddelijk ingrijpen zal het langverwachte geopenbaarde Koninkrijk van God tevoorschijn brengen. David zal opstaan uit de dood en de unieke rol op zich nemen onder de voorwaarden van het Davidische verbond. Dit is wat ik geloof: David zal gaan regeren als de vertegenwoordiger op aarde van de grotere Herder-Koning die in de hemelen regeert. Met het oog op de enorme conflicten in het Midden-Oosten en in de wereld in het algemeen, bid ik: **“Uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde”** (Matt.6:10).